

**[J. O. Krag.]**

sørgelig tilbøjelighed til siksak. Nu siksaker vi altså igen, vi sikkede i 1969, og nu skal vi sakke i 1970, og så får vi jo lejlighed til at mødes og snakke om det.

Så vil jeg gerne sige til økonomiministeren, at jeg tror faktisk, befolkningen synes, regeringens økonomiske politik er mislykket. Jeg tror, der er mange fornuftige mennesker her i landet, der vil mene, at en regering, der går til arbejdet under den forudsætning, at nu skal handelsbalancen rettes op, nu skal betalingsbalancen rettes op, nu skal væksten i priserne standses, nu skal vi have en lav rente, og som så på alle disse væsentlige punkter opnår det stik modsatte, er mislykkedes i sit arbejde; det tror jeg vil være en meget udbredt opfattelse.

Så siger økonomiministeren, at bag en høj rente ligger en højkonjunktur; ja, det stod der ikke så farlig meget om i de nuværende regeringspartiers valgannoncer i januar 1968, altså at når vi havde en høj rente her i landet, skyldtes det ikke regeringens politik, men højkonjunkturen; det var snarere den modsatte påstand, man fremførte. Nu er man altså kommet til en bedre erkendelse, men vi skal dog lægge mærke til, at der også er højkonjunktur i andre lande, mindst lige så stærk som i Danmark, og dér har man altså en lavere rente, så så let at klare problemet er det nu ikke. Jeg tror også, det er en udbredt opfattelse i landet, ikke mindst hos de erhvervsdrivende, at vi stadig bør stræbe imod en lavere rente. Nu har man altså både rekordrente og rekordkasseoverskud, samtidig med at et mindre byggeri er på vej. Jeg tror altså, at man overdoserer stramningen, men det vil vi jo få lejlighed til at vende tilbage til.

Så nævnede, jeg tror både hr. Henry Christensen og økonomiministeren den internationale udvikling. Nu er det jo en gammel erfaring, at den ved vi ikke så farlig meget om. Man forventer et eller andet om udviklingen i USA, som kan give en vis afsmitning på de vesteuropæiske lande, og så viser det sig meget tit, at det går helt anderledes, end man har forventet. Jeg har derfor ikke villet drage det moment ind i debatten. Men det, man forventer i øjeblikket, er jo en nedadgående tendens i USAs økonomi, i Englands og Tysklands økonomi, som kan medføre, at den store stig-

ning i industrieksporten, vi havde glæde af i 1969, ikke fortsætter med samme kraft i 1970, og det er igen noget, der forrykker og formindsker det saglige grundlag for regeringens økonomiske politik. For medens det kan have en mening med alle til rådighed stående midler at presse forbruget ned, når man til gengæld er sikker på, at man kan forøge eksporten kraftigt, så bliver meningen i denne nedpresningspolitik jo langt mindre, hvis man ikke har chance for at udvide eksporten så stærkt, som man har gjort det i tidligere år. Som sagt, den internationale udvikling er en usikker faktor, men det, vi får at vide om den fra USA, England og Tyskland i øjeblikket, går altså i den retning, jeg her har nævnt.

Hermed sluttede forhandlingen.

**Formanden:** Der stemmes først over det af hr. Anker Jørgensen stillede forslag om motiveret dagsorden. Hertil er af hr. Morten Lange stillet et ændringsforslag, hvorefter ordene „forslag, socialdemokratiet har stillet“ ændres til: „beslutningsforslag, oppositionen har stillet“. Der stemmes først om dette ændringsforslag.

Ændringsforslaget af *Morten Lange* (se sp. 3935) til forslaget om motiveret dagsorden af *Anker Jørgensen* (se sp. 3924) vedtoges uden afstemning.

Det således ændrede forslag om motive-ret dagsorden, sålydende:

„Idet folketetinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, der på afgørende punkter imødekommer de beslutningsforslag, oppositionen har stillet til afhjælpning af de sociale skævheder, regeringens økonomiske politik har medført,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

forkastedes med 85 stemmer mod 68; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

*Forslag om motiveret dagsorden af Morten Lange* (se sp. 3935)

vedtoges enstemmigt med 68 stemmer; 85 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.